

TARZAN ZÉRÓ

A varázsló tolla

Régóta elhatároztam, hogy megkeresem Makszot. Én szerencsésebb voltam, mint karórává változtatott barátom, melyet a vámiszt a határon elkobzott, mint különösen értékes és kiviteli tilalom alá eső műszaki cikket, mert nekem sikerült disszidálnom a Szovjetunióból.

Szép karriert futottam be külföldön. Jó sorsom Kanadába vetett, ahol eleinte a Maksz-szal kieszelt tervünkkel próbálkoztam. De a tréfás bútorok, az ajtónyitásra lezuhanó csillár, a billegő ágy és a széthajló lábú szék nem arattak sikert. Felismertem, hogy a tanulás segíthet rajtam. Így lettem ügyvéd. Az emberek ügye-baja rengeteg pénzt hozott. Elismert és gazdag ügyvéd lettem. Mit csináltam a sok pénzzel? Ingtatlanba fektettem. Földet és ipartelepeket vásároltam Toronto környékén. A város gyors ütemben terjeszkedett. Kellett a föld, én eladtam és a jó pénzből még jobbat csináltam.

Néhány év alatt olyan gazdag lettem, hogy szabályosan untam az életet. Kastélyt hármat is építettem. Autóparkomat a szaúdi szultán után a második legnagyobbként tartották számon, és hajóból is volt négy-öt darabom. Néha azt sem tudtam, melyik tengeren hajóznak. Egy este a Toronto Star mellékletében azt olvastam, hogy valami viharban elsüllyedt az *Aurora Mio*. Már a sportrovatról tartottam, mikor percekkel később rájöttem, hogy az én hajóm volt. Micsoda szerencsétlenség! Mindegy, maradt elég vagyonom. Bankbetét, részvények, gyémántok. Több nagyvállalat társtulajdonosa voltam. Az olyan apróságokból, mint a világmárkás karórák, amolyan Baume-et-Mercier, Jaeger-LeCoultre, Breitling, meg Rolex-ből volt vagy kétszáz darabom. George Farrow, az inasom egész délelőttöket töltötte a felhúzásukkal. Csak egyet sajnáltam: Poljot-Maksz, az én régi karóra-barátom nem volt sehol.

Nálam az volt szokásban, hogy én minden lányt, aki belépett az életembe és a hálószobámba, Jenny-nek hívtam. Így egyszerűbb volt megjegyezni a nevüket. Karl Marx feleségét Jenny von Westphalen-nek hívták. Az ő emlékére neveztem el a nyuszikat. Egyszer az egyik Jenny másnap reggel azt mondja nekem:

– Ide figyelj, Karl! Hallottam, mit nyöszörögtél álmodban. Valami barátodról zagyváltál, aki karórává változott és elveszett a határon. Az én apám szovjet vámisztként ment nyugdíjba. Akarod, hogy utána kérdezzek a haverodnak?

Rákattantam a csajra: – Megteszed? Megteszed nekem?!

– Ja. Rákérdezek a faternál.

– Oké! Klassz vagy, te... Mi is a te neved, Jenny?

– Margaréta Burger. Csak művésznév! – felelte a kis honeybunny. – Én mit kapok ezért?

– Egy Porschét! És választhatsz ezek közül – feleltem, és a kétszáz luxusórát kidöntöttem a földre. Öt percig tartott az óraeső, amíg mind leesett a szőnyegre.

Néztem a lányt. „Micsoda szerencse!” – gondoltam magamban, amíg az órák zuhogtak a földre. Éreztem, hogy nekem csak egyvalami kell: az a régi Poljot, hogy a barátom visszaváltozhasson emberré.

•

Másnap azt mondta a lány: – A fater emlékezik az esetre. Azt mondja, azt az órát kiváltották. Tudod, a határon elkobzott dolgokat később értékesítik.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy azt az órát... Eladták?!

– Igen. Az órát eladták. Valaki megvette a Szovjetunióban.

– Micsoda szerencsétlenség! Hogyan találjak meg egy karórárt abban a hatalmas országban? Amely már nem is létezik?!

– It's yours business. Kérem a kulcsot!

– Milyen kulcsot?

– Porsche.

– Igaz. – Odadobtam egy kulcsot. – Ez piros.

– Inkább feketét.

Odadobtam egy másik autókulcsot, menjen már a csaj. Az ajtóban rászóltam:

– Jenny! Valami briliánst... Nem kérsz?

– Ááá! A határon elvették. Megyek haza. Porschéval! Moszkvában eladom a kocsit.

– Becsapta az ajtót és örökre eltűnt a hálószobámból.

•

Elhatároztam, hogy én is Moszkvába utazom. Ha Jenny Moszkvába megy, hogy eladjon egy szaros Porschét, akkor nem lehet kérdés, hogy én a barátoméért oda utazzak. Mert a barátságoknak nincsen ára... A barátság fontosabb sok dolognál!

Felemeltem a telefonkagylót és utasítottam a titkáromat, hogy másnapra készítsék fel a repülőgépet, mert Moszkvába utazom.

Felhajtottam egy pohár whiskyt. Gépem a levegőbe emelkedett. A paszportot átadtam az orosz határőrnek. Kezet ráztam az elnökkel. Páncélozott gépkocsival a szállodába hajtottam.

Nézelődtem a luxuslakosztályom ablakából. Innen a Grinszkij bulvárról nézve a kivilágított Moszkva sejtelmes városnak tűnt. Vajon milyen lesz közelről, tizenkilenc év után, ha kisétálok az utcára? De a saját alakomban nem léphetek ki a szállodából! Inkognitóra van szükségem.

Kinyitottam egy nagyméretű, guruló utazótáskát. A Champs Élysée-n készítettem a Louis Vuitton-nál. Remek darab volt, elegáns, ezer rekesszel és cipzáros zsebbel. Mindenféle álszakállt és parókákat tartottam benne. Kivettem egy bozontos fazont és felpróbáltam. Legyek orosz paraszt? Nem, ez régimódi! Felpróbáltam egy másikat, mely Puskin oldalszakállára emlékeztetett. Ez túl romantikus! Végül úgy döntöttem, hogy kopasz leszek és rövidre nyírott körszakállban jelenek meg, mint Vlagyimir Iljics Uljanov. Igen, ez a Lenin-fazon jó lesz! Gyűrött sildes sapkát csaptam a fejemre. Így tősgyökeres moszkvainak néznek az emberek.

Amíg a ragasztóval pepecseltem arcomon, felötlöttek bennem a régi emlékek. Ó, az a régebbi Moszkva...! Akkor még tilos volt dohányozni a Vörös téren! Volt egy barátom, aki cigarettázva járkált az utcán, és a házak elé nézelődni kiült öregasszonyok ezért őt lekurválták... Vajon a szőr a macskák farkán még mindig olyan vastagon nő? A bádogg esőcsatornák lefolyói nem voltak levezetve a járda alá a kanálisba, hanem csak úgy az aszfaltra öntötték a vizet, a járókelők cipőjére. Ez most is így van? A buszon utazók akkoriban egytől egyig jegyet váltottak. Ha valaki távol állt a tömegben a jegykiadó géptől, akkor az ötkopejkást odaadta a mellette utazónak, aki továbbadta egy másik utasnak, és így tovább. Ugyanígy kézzel kézre adogatták visszafelé a jegyet. Na és a papiroszka? A hosszú papírszopókával sodrott kőkemény cigarettát a szibériai télben szörmekeztyűvel is meg lehetett fogni... Vagy azért gyártották ilyenre, hogy a dohánytól ne sárguljon meg az arisztokraták finom ujjá? Már mindegy is, miért.

Közben elkészült a maszkom. Azonnal kipróbáltam. Hívtam a room service-t és rendeltem egy üveg Hennessy X. O. konyakot. Amikor kinyitottam az ajtót, a pincér leejtette az üveget. – Azonnal hozok egy másik üveggel, Lenin elvtárs! – dadogta és sietve eltűnt.

A maszkom tehát jól sikerült. Elégedetten kiléptem a szálloda ajtaján a moszkvai utcára.

•

Nahát, milyen sokat változott a város! Mindenfelé megjelentek ezek a... Ezek a Hummerek! A kirakatok másként csillogtak. Az emberek sokkal jobban siettek, mint régen. Mennyi koldus kéreget! Összelapított sörösdobozok heverték a járdán. Zene üvöltött az aluljárókból, ahol a falhoz épített keskeny bodegákban mindenfélét árultak. Reklámfeliratok tömege zsúfolódott a házak tetején. Szuperdivatos fiatal csajok ültek a Mercedesekben.

Lassan lépegettem a régi Gorkij utcán, a mostani Tverszkaján a fényes kirakatok előtt. Néhány szembe jövő idősebb polgár meglepődve tisztelgett nekem, mert hasonlítottam Leninre. Némán, komolyan bólintottam nekik. Egy szabálytalanul parkoló fekete Porsche elfoglalta a járdát. Milyen ritka kiadás! Benéztem a fülkébe. A mályvaszínű bőrkormányon a gravírozás a nevem kezdőbetűit mutatta. Ez volt az én kocsim, amellyel Jenny elhajtott! Egy portásféle vállas fickó máris nekem rontott:

– Takarodj, te mihaszna! Nehogy megkarcold azt az autót! – Mennyi pénzbe kerül? – érdeklődtem. Szerettem volna tudni, Jenny mennyiért adta a kocsit. – Nem mindegy neked?! Takarodj, elvtárskám!

Jobbnak láttam befordulni egy ismerős utcasarkon. Tudtam, hogy a Vaganován találok magamat. És ott áll a 44-es számú ház! Régen abban lakott a varázsló. Ő változtatta az én barátomat karórává.

•

Ez a Feliksz még mindig a Vaganován lakott. Mekkora szerencse! De már nem a pincében. Az egész harmadik emeletet elfoglalta a luxusapartman, melyben az a szemét széltoló lakott. Amikor becsöngettem, ő maga nyitott ajtót. Apró disznószele idegesen ugrált. Erősen izzadt és bőfőgve beszélt.

– Mi szél hozott ide, barátocskám? – Pillantása megakadt a maszkomon: – Te büdös kommunista!

– Nem ismered meg, te csaló?! Az óráért jöttem!

– Miféle óráért?

– Poljot. Aranyozott számlap. Tudod te azt!

– Nem vagyok csaló. Én illuzionista művész vagyok! – mondta sértődötten, és be akarta csukni előttem az ajtót. Erősen visszanyomtam a nehéz páncélajtót.

– Akarsz gyémántot? Kifizetem az összes tartozásodat!

– Rendőr! Rendőr! – kiáltotta Feliksz a márványfalú lépcsőházba. – Elszökött a mauzóleumból!

– Add vissza a karórát! Te váltottad ki a vámhivatalból, te csaló! Add vissza a barátomat!

– Húsz éve történt! A garancia lejárt! A peresztrojkának vége! Már kapitalizmus van! Mit akarsz még tőlem?!

– A barátomat! Változtasd vissza emberré a barátomat!

– Ne ordíts, te hülye! Meghallják!

– Akkor engedj be!

Feliksz elbizonytalanodott az ajtó túlfelén. Ez elég volt ahhoz, hogy az ajtót benyomjam. Máris bent álltam a hatalmas tükrös hallban és magam mögött rácsuktam az ajtót. Letéptem a ragasztott szakállamat és a gumírozott, kopasz fejbőrt.

Feliksz a szalonban töltött nekem egy dupla whiskyt. Magának egy triplát. Koccintotunk a régi időkre. A sztalicsnaja vodkára, a plombir fagyfaltra, az egyrubeles metróérmére... Az utcai gazírovaja vodá-automatákra... A GUM áruház vécéjére, ahol csak mellig ért az elválasztó palánk... Hej, azok voltak a kemény idők! Amikor felhajtottam a tizenkét éves Chivas Gold-ot, már is újra töltötte a poharamat.

– Igyál még egyet! Itt hideg van.

Csodálkozva körüljártam tekintetemet az aranyozott bútorzaton. – Miért?

– Mert lekapsoltam a fűtést. Tudod, milyen drága négyszáz négyzetmétert kifűteni?

– Minek neked négyszáz négyzetméteres lakás, te... – Már majdnem kimondtam, hogy *te csaló*, de aztán mégis sikerült javítanom: – ...te varázsló?

Feliks homlokára gondfelhő ereszkedett: – Hová tegyem azokat a tárgyakat, amelyeket nem sikerül visszaváltoztatnom emberekké?! Az anyagmegmaradás törvénye értelmében lenniük kell valahol! Őt szobám tele van kacattal! Egyetlen holdtölte nem is elég, hogy rájuk olvassak! De hiába, mert nem változnak vissza... Úgy marad mindegyik.

Azt hittem, a tudómba nyelem a Chivas-t. De nem, végül csak köhécseltem.

– Te, a varázsló, nem vagy biztos a saját trükkjeidben?!

Feliks zavarba jött és félre tekintett. – Van ez így. Most mit csodálkozol? Az a karórás trükk is ilyen volt. Véletlenül sikerült a barátodat órává változtatnom. Az elején én is humbugnak tartottam. De aztán ott volt a mágnes... Valószínűleg az okozta a barátod átváltozását. Én magam sem értem, hogyan. – Feliks felhúzta a vállát, kieresztett egy halk levegőt, és azt mondta: – Puhh?

Már az üveg felét benyakaltuk, amikor rendbe hoztam a maszkomat Feliks kérésére. Részegen bevallotta, hogy megnyugszik, ha Lenint lát. Így jobban emlékezik a régi időkre. Talán még valami varázsige is eszébe jut! Kitöltöttem neki az utolsó kortyot.

– Merre vannak azok a szobák? – kérdeztem türelmetlenül. – Ha megtalálom azt a karórát, megpróbálhatom én visszaváltoztatni a barátomat?

Feliks felhajtotta az italt. Ernyedten hátradőlt a pamlagon: – Ott, a harmadik fürdőszobánál elfordulsz balra. Átmész a japán dohányzószalonon és a biliárdszobán, és ott találsz a lomtárat.

Egy új üvegből töltöttem egy triplát ennek a szélhámosnak. Hadd aludjon itt a pamlagon, mialatt én felkutatom a Poljot karórát. – Hideg van itt, Feliks. Igyál!

•

A biliárdszobában meglepetésre bukkantam. Amikor benyitottam, a fekete golyó éppen a lyukba gurult. Az asztal szélén egy otthagyt dákó arról árulkodott, hogy itt valaki játszik. De a szoba üres volt. Nem volt egy lélek sem abban a szobában. És szekrény sem volt, hogy abban bujkáljon valaki.

A maradék golyók úgy helyezkedtek el a zöldposztós asztalon, hogy még egy hülye is felismerhette a következő lökést. Milyen szép ziccer! Ezt nem hagyhatom ki! Felkaptam a botot és egy elegáns mozdulattal az összes golyót a lyukba taszítottam.

– Szép lövés volt! – szólalt meg egy hang mögöttem.

Csodálkozva megfordultam a dákóval a kezemben. Maksz állt előttem. A régi kocás felöltőjét viselte, mint régen. És azonnal feltűnt nekem, hogy Maksz semmit nem öregedett. Olyan volt, mintha az a tizenkilenc év, mialatt nem láttuk egymást, meg sem történt volna.

– Maksz! – kiáltottam meglepve. – Te itt vagy...? – Azonnal megéreztem, hogy hülye kérdés volt, hiszen ott állt előttem. De mondja meg az, aki még nem volt ilyen helyzetben: nem hülyeségeket kérdezőnk leginkább, ha valami fontosat akarunk kérdezni?

– Amint látod. Helló! – Maksz hanyagul zsebre tette a kezét. – Megnyerted a partit! Te huncut forradalmár! Már azt hittem, Lenin vagy!

– Ne izélj velem, Maksz! Azt hittem, karóra vagy.

– Mindenki azt hiszi. Mert hülyék!

– Tizenkilenc éven át azt hittem, te Poljot vagy! És elvettek tőlem a határon.

– Én, Poljot?! Soha! Nem adnám alább egy Rolexnél!

– Akkor az az óra, ami akkor az én csuklómon volt...

– Nem én voltam. Az csak egy óra volt.

– És te... – dadogtam, mert túl sok volt ez hirtelen – Te hol voltál tizenkilenc évig?

– A kiadatásomra vártam.

– Elkaptak a hekusok?

– Te hülye! A novelláskötetem kiadására vártam. Novellahős vagyok! Ezért nem öregszem. Te vén trotty lettél! Nézd, én milyen fiatalos vagyok! – Maksz pimaszul fölemelte és behajlította mindkét karját, hogy lássam a bicepszét. Tényleg jól dudorodott!

– És hol... Hol vártál tizenkilenc évig a kiadatásodra? Ebben a biliárdszobában?!

– Igen. Meg itt a szomszéd helyiségekben. Bulizunk a többiekkel. Nagy ez a lakás!

Maksz odalépett az ajtóhoz és egy mozdulattal kitérte. A szomszéd szobából hangos zene ömlött be a nyitott ajtón. A nyíláson át láttam, hogy odabent rengetegen táncolnak. Mint a diszkóban, úgy simultak egymáshoz a táncoló testek.

Maksz hanyagul magyarázott: – Itt mindenki jó haverom. Disszidálni akartak, mint én. Mindegyikkel megpróbálkozott a hülye varázsló. Volt, akit porcelán szoborrá változtatott. Látod ott azt a sárga kalapos nőt? Ő például állólámpa lett. Másokból cigarettatárcát, öngyújtót vagy más apróságot csinált ez a Feliks. Egy idő után tele lett a

szoba mindenféle kacattal. Meg a másik szoba. És a többi szobák is. Mert ez a hülye csak odafelé tudja az átváltoztatósi trükköt és a varázsigéket! Visszafelé nem tudja. De mi rájöttünk a visszaváltoztató varázsigére! Persze nem mondjuk el neki. Oda-vissza változtatunk, amikor csak akarjuk.

Mereven és tátott szájjal álltam a csodálkozástól. Igen, azt hiszem, abban a pillanatban én lehettem volna a csodálkozás szobra. Pontosabban: én is szobor lehettem volna „Lenin csodálkozik” felirattal.

A táncolók a maszkom láttán zavartan lelassultak. Abbahagyták a hullámozást. Kikapcsolták a lemezjátszót. – Dicsőség a munkának! – kiáltották egyesek. – Dicsőség a táncnak! – kiáltottam vissza. – Get uppa! I’am a Sex Machine! – mondtam hangosan, mert úgy véltem, mindenki ismeri ezt a James Brown-számot. Gondoltam, ha már elmondtam az elejét, végigéneklek nektek ezt a dalt. A táncolók lustán imbolyogni és himbálózni kezdtek. Igen, ismerték a nótát, hála a kalózlemezeknek! Leninnek maszkírozva végigénekeltem a disszidenseknek a James Brown-számot.

Maksz hirtelen felfigyelt valami hangra. Fülelt. – Vigyázzatok! Jön! – kiáltotta. Valami varázsigét mormogott és a kezével furcsa, integető mozdulatokat tett a levegőben. Nem hallottam, mit mondott, mert távolabb történt, de a szoba egy pillanat alatt megtelt a sok kacattal. Tátott szájjal, egyetlen élő emberként álltam a mindenféle tárgyak között a lomtárban.

Ebben a pillanatban felpattant a biliárdszoba ajtaja. Feliks jól bepiálva, rogyadozva közeledett.

– Na? Ki nyert...? Ki győzött a biliárdban? – nyögte nehezen forgó nyelvvel. – Mert itt valaki játszik... Titokban játszik! Aki nem én... Nem én vagyok!

– Óvatosan, Feliks! – kiáltottam, mert vészesen tántorgott egy sárga ernyős állólámpa közelében.

– Azokat a csizmákat... Néha viselem. Felhúzom és... Sétálok bennük, de sosem arra mennek, amerre én akarom. Hülye csizmák!

– Mert részeg vagy, Feliksz! Most is bepiáltál!

– Ide figyelj, hallottál te valami olyat, hogy „tamladori za ajgúr ebges óréz nazrat”? Lehet, hogy ez a varázsigé! Amitől visszaváltoznak emberekké... a tárgyak! Nem szabad kimennem ebből a lakásból, hapsikám! Keres a rendőrség! Keresnek a feleségek! Meg a férjek! Az apák! A testvérek! Seggbe akarnak rúgni engem... Mert hozzám csak bejönnek a tagok, de kimenni nem mennek ki... És ez feltűnt... A szemközi épületből már figyelik ezt a lakást... Mondd már el te is ezt a varázsigét, hátha neked visszaváltoznak!

Találomra megragadtam valami kallódó papírlapot és a magasba emeltem. Megköszö-
rültem a torkomat, és olvasni kezdtem, mi áll rajta.

– Tamladori za mogúr... ebges – szavaltam átszellemülten. A szekrény alól, ahonnan a kéziratot felmarkoltam, előtűnt egy félig alácsúszott karóra. Feliksz lehajolt. – Nini, egy Poljot! Aranyozott... a számlapja! Ezt keresed, bar... barátocskám?

Elakadt a lélegzetem.

– Óréz... Óréz... Óréz... – dadogtam. – Megkerült az óra!

•

Abban a pillanatban a karóra aranyozott számlapja hullámozni kezdett a részeg varázsló kezében. Hirtelen felpattant a szoba összes ablaka és besüvítt rajta a szél. A huzat feldöntötte az állólámpát, amely nagy robajjal eldőlt. Egy női hang rémülten felsikoltott. A sárga ernyő elgurult a földön. Odakaptam a pillantásomat – bár ne tettem volna! Így lekéstem Maksz visszaváltozását a karórából ember alakba. Maksz egyszer csak ott állt mellettünk zsebre dugott kézzel.

A barátomnak ismét emberi formája volt! Nem csoda, ha Feliksz azonnal kijő-
zanodott.

– Sikerült a visszaváltoztatás! Varázsló vagyok! Igazi varázsló vagyok! Halleluja!
Halleluja!

– Helló! – mondta Maksz. – Azért nem kell ennyire kiabálni!

– Maksz! – kiáltottam örömben. – Újra ember vagy!

– Mert elhangzott a varázsigé – mondta kelleltenül. – Pedig nem rossz órának lenni.

Átöleltem a barátomat. Milyen örömteli pillanat! Tizenkilenc év után ismét találko-
ztam a barátommal! Jól meglapogattam a hátát. Éreztem, hogy húsból és vérből való,
igazi ember. ...Micsoda szerencse!

– Tehát mégiscsak óra voltál! ...Vagy nem voltál óra? – kérdeztem elbizonytalanod-
va, mert eszembe jutott, mit mondott az előbb, amikor négyszemkőzt voltunk. Maksz
hümmögött és Feliksre pislogott.

– Most visszaadhatja az ötszázötven rubelt és a kamatokat. Ennyi volt az átváltoztatás
ára. De megint ember vagyok. Jár a pénz!

Feliksz elsápadt. – Péé...?! Elittam az összes pénzt! Nincs... pénz! – Feliksz rogyadoz-
va hátrált Maksz elöl. – Ne lökdössél! Mit lökdösöl engem?!

– Erre iszunk! – kiáltottam a kakaskodók felé. – Hagyd békén! Ez a tökfey egy igazi
varázsló! Ezt megünnepeljük! Vodkát ide! Igazi orosz vodkát!

•

Napok teltek az örömteli vodkázással. Valahogy mindig akadt egy újabb üveg. Az ágy-
neműtartókban, a vécéartály mögé dugva, vagy a három fürdőszoba ki tudja, melyik bidé-
jében. Nagy volt az a lakás! Maksz és én már napok óta csak rátöltöttünk egy pohárával.
Feliksz ez alatt színjőzanul hevert a szalonban a rózsaszínű bőrpamlagon. Egy hatalmas
plazmatévé nézte a pekingi olimpiát. Pizzát és kaviárt hozatott az én hitelkártyámmal egy
szomszédos étteremből és egész nap a tévét bámulta. Minden alkalommal, amikor a tévé-
ben felcsendült az orosz himnusz, Feliksz a fejét csóválta: – Nahát, ezek az oroszok! Nyer-
nek! Malagyec! Erre iszunk! – és a pamlag mögül előhalászott egy újabb üveg vodkát.

Maksz egyedül benyakalta az üveget. Tökrészezen kártyacsatára hívta Felikszet az
olimpia alkalmából. Maksz nyeresre állt, jobban mondva nyeresre imbolygott. Nemcsak
az ötszázötven rubelt nyerte vissza a varázslótól, hanem mindenféle egyebet is. A faragott
széksorozat az ebédlőből, az akadémikusok mellszobrának gyűjteményét, a kávéfőző
masinát és a turmixgépet. Maksz valósággal tarolt! Mintha a lapok maguktól ugráltak vol-
na a kezéből, hogy az asztalra kerüljenek. Világos volt, hogy Maksz hamisan játszik. De
hogyan? Erősen figyeltem a kezét.

Feliks az asztalra csapta a kártyát: – Káró ász! Erre mit raksz?! – Maksz részegen a markába motyogott: – Most ugorjon, Szergej Pavlovics! – A kártyalapok kiugrottak Maksz kezéből. Ráperdültek az asztalra, hogy Feliks is lássa, köztük van a kőr ász!

Feliks feladta a partit. A fejét csóválta: – Nahát, ezek az oroszok! Erre iszunk! – És újból megitta Makszot egy frissen talált üvegből.

Eközben én felforgattam Feliks lakását. Átrendeztem a bútorokat, a jacuzit megtöltöttem könyvekkel és vizet engedtem bele, a pingpong-asztallal eltorlaszoltam a japán stílusú dohányzószalon bejáratát. Minden elképzelhető módon felkészültem a nagy fel-támadásra. Maksz kártyázás közben ezzel a kifejezéssel illetve a sorstársak visszaváltoztatását emberi alakba.

Feliks aggódott a tervünk miatt. Egyre több vodkát talált a lakás zugaiban.

– Igyatok, barátocskáim! Igyatok egy kupicával az olimpiai győzelemre! Igyunk a találkozásunkra! Igyunk arra, hogy megtaláltuk a varázsigét! – Mindeközben ő maga egy kortyot sem ivott. Színjőzanul csasztuskázott a vodkásüveggel.

– Miért akar ez leitatni bennünket? – kérdeztem Maksztól, aki már tök max volt.

– Valami... rosszban sántikál... – böfögte Maksz piásan. – Ébernek kell lennünk...! – nyögte akadozó nyelvvél. Rádólt az asztalra és álomba szenderült.

•

Másnap, amikor résnyire kinyitottam a szememet a sok vodkától, azt láttam a vékony nyíláson, hogy Maksz hátrakötözött kézzel a kandalló előtt hever a perzsaszőnyegen. A vodkától mélyen hortyogott. Körülötte mécsesek égtek a földön. Feliks félmeztelenül, egy bikaszarvú sisakban térdelt áldozata felett, és a kezében tartott görbe pengéjű törrel éppen kivágni készült a szívét. Feliks keze dőfésre emelkedett: – Júúúúúúú-piter! Ó, Júúúúúúúú-piter! – suttogetta a varázsló diszkrétén, hogy engem ne ébresszen fel.

Egy pillanat alatt kijózanodtam. Ez megőrült?! Meg akarja ölni a barátomat! Az izgalomtól a kanapén fekve egy nagyot csuklottam. A gyertyák kialudtak.

Feliks örült tekintettel fordult felém: – Te később következel! Előbb kinyírom a barátodat! Ő az egyetlen bizonyíték, hogy a varázsige működik!

– Ne izélj már, Feliks! – mekegtem az izgalomtól elcsukló hangon. – Én külföldi állampolgár vagyok! Nagyon megkeserülöd!

– Azt hiszed, maradna belőled valami? Látott valaki ide belépni téged? Lenin jött!

– Miért akarod eltüntetni az élő nyomot, hogy a varázsige visszafelé is működik?

Feliks megigazította a bikaszarvú sisakot, mely a homlokára csúszott: – Ki akar olyan sok kártérítést visszafizetni? Még visszakérnék tőlem a pénzt! – Újból dőfésre emelte a görbe pengéjű kést: – Ez a szarházi is ezt tette! Most megölöm!

Ennek a fele sem tréfa, gondoltam a kanapén fekve. Itt fekszem a Vaganován egy kanapén, egy késes örülttel összezárvva, aki meg akarja ölni a barátomat! Ezt nem hagyhatom!

Felugrottam a kanapéról. A nehéz ülőbútort felemeltem a fejem fölé, és Feliksre hajítottam. A dobás olyan jól talált, hogy a varázsló tört markoló keze beszorult az epe-darugók közé.

– Segítség! Szabadíts ki...! Fáj! – nyögte a varázsló. Sisakja elgurult a földön.

– Nem, Feliks! – suttogettam bosszút szomjazva. – Most megkapod a magadét!

Torkon ragadtam a beszorult férget és agyamba idéztem, mit mondott Maksz piálás közben, amikor megkérdeztem, mi volt a varázsige. „*A három zéró. Ha visszafelé mondd ki nevüket, alakjuk összefonódik a levegőben, és ahol metszik egymást, ott mágneses erőter keletkezik. Ez olyan erős, hogy még a fémtárgyak is könnyedén átválnak egy teljesen más molekuláris szerkezetbe. Így lehet egy cigarettatárcából mondjuk vasaló. Vagy karórából ember. Mert ez a varázsige embereken is működik. Próbáld csak ki, barátocskáim! – biztatott Maksz és tökrészegen hadonászott. Ránézett az üres vodkásüvegre és azt mondta recsegő hangon: – Óréz, óréz, óréz! – És a varázsige tényleg működött! Ott állt az asztalon egy közlekedési rendőr. Mielőtt megbüntetett volna ittas varázslásért, Maksz gyorsan visszaalakította üres üveggé.*”

Elengedtem a varázsló torkát és az ajtóhoz ugrottam.

– Óréz, óréz, óréz! – kiáltottam. Szélesre kitértam a szalon ajtaját.

– Jaj, neee! – sikoltotta Feliks tehetetlenül.

A szalonba egymás után özönlöttek be a tárgyakból visszaváltozott emberek. A fel-támadt, vérszomjas zombik Feliksre vicsorogtak, akinek a keze a kanapé rugói közé szorult. Volt közöttük gyári élmunkás, katonatiszt, trolivezető, voltak örömlányok, egy fiatal pelmenyi-árus a Vahtangov utca és a Birszkaja sarkáról, egy család miatt bebörtönzött cirkuszjegy-árus, és egy ikertestvér, akik régebben a gazírovaja voda-automaták

fosztogatásából éltek, de most dühösen azt kiabálták, hogy Feliksznak büdös a lába, amikor csizmaként beléjük bújik. Ott volt a sárga kalapos nő és volt még egy turmixgépre hasonlító kövér cukrász is, aki tévedésből mosóport tett a süteménybe a kristálycukor helyett, ezért akart disszidálni. Még közlekedési rendőrök is voltak a tömegben. És ott volt Szergej Pavlovics, az alkalomhoz illő kőr ász ruhában! Ő volt a kártyalap, aki Maksz kezéből a káró ászra ugrott.

– Ha maga tudná, hogy én mennyire szeretek ember lenni! – kiáltotta közlőről a varázsló arcába, és bevett neki az öklével.

A vicsorgó zombik rátámadtak a szerencsétlen Felikszt. Zuhogtak az ütések! Szarrá verték! Negyedóra elteltével összecsaptam tenyeremet és a levegőbe tapsoltam: – Most már elég! Menjete vissza! Óréz, óréz, óréz! – A nagyobb nyomaték kedvéért még bele is rajzoltam a három nullát a levegőbe. Ott, ahol a körök metszettek egymást, erős vonzerő alakult ki, mert az a hely magába szippantotta a disszidenseket. Egy szempillantás alatt ott álltam az élettelen tárgyakkal zsúfolt szalonban. Körülöttem mindenféle lábasok, turmixgépek, mellszobrok, állólámpák és dohányos kellékek halmozódtak.

Maksz a perzsaszőnyegen hevert hátrakötött kézzel. Bezzeg átaludta mindezt a részeg disznó! De most fölocsúdott.

– Ébernek... kell lennünk! – dadogta félálomban. – Bármilyen megtörténhet! ...Hol van Felikszt?

Talpára fordítottam a nehéz kanapét. Felikszt eltűnt. Pontosabban: nem volt sehol. Felikszt nem volt a kanapé alatt. Csak egy szétlapított bikaszarvú sisak maradt.

•

Elhatároztuk, hogy mindketten elhagyjuk az országot. Sajnos, problémák adódtak Max papírjaival. Mivel hosszan nem létezett emberként, nem voltak igazolványai. Így útlevelet sem kaphat. Hogyan jusson ki Maksz külföldre?

Kifőztük a nagy tervet. Odaadom az én útleveletem Makszknak. Engem pedig ő golyóstollá változtat. Ő mégiscsak gyakorlottabb a varázslásban, mint én! Maksz betűz engem a mellényzsebébe, és a régi módszerrel átsétálunk a határon. Legjobb lesz, ha vonattal hagyjuk el Oroszországot. – Erre iszunk! – kiáltottam örömmel. Tűvé tettük a lakást egy üveg vodkáért. De az a szemét Felikszt semmit nem hagyott! Micsoda szerencsétlenség! Egy korty vodkát nem találtunk négyszáz négyszetméteren.

•

Barátom még a Vaganova utcai lakásban golyóstollá változtatott engem. ...Aranyhegyű Mont-Blanc golyóstollá! Valódi Mont-Blanc golyóstoll voltam, mert egy kis fehér, csillag alakú csontfáragás díszítette a felső végemet. Betűzött engem a mellényzsebébe és összepakolt egy utazóbőröndöt. Mielőtt a lakás ajtaját kívülről rácsapta volna, az előszobában gyorsan elhadarta a varázsigét. Hadd menjenek azok a szerencsétlenek Isten hírével!

Maksz leszaladt a lépcsőn a harmadikról. Én a zsebemben lapultam. Sajnáltam, hogy futnia kellett, nehogy lekéssük a vonatot.

•

A határőr szó nélkül átlapozta az útlevelet. Pecsételt és eltűnt. Két perc múlva Maksz kint állt a folyosón. Azt kívántam, hogy megkönnyebbülten rágyújtson. De Maksz időközben leszokott a dohányzásról, így hát könnyedén felsóhajtott. Milyen simán ment minden!

Megnézte az óráját. A Poljot pontosan mutatta az időt. Milyen szép számlapja van! Aranyozott. Maksz gyönyörködött az óra számlapjában. Én pedig valódi Mont-Blanc golyóstollként szerényen ott lapultam a barátom, Maksz zsebében.

Akkor láttam Makszot utoljára. Őt perccel később a vámtiszt, mint különösen értékes golyóstollat, mely kiviteli tilalom alá esik, elkobozott engem.

...Micsoda szerencsétlenség! Ismét el kellett válnom a barátomtól... Maksz kiutazott Oroszországból. Tudom, hogy mindörökké életben maradt...!

•

Micsoda szerencse, hogy golyóstoll voltam! Így tudtam leírni a történetet. Mert ha széknak, vagy olvasólámpának változom, nem tudtam volna feljegyezni, hogyan történt ez az eset.